

Artilleristen in de woestijn

TALLIL - Buiten de militairen van 11 (NL) *Battle Group* (SFIR-5) zijn er nog meer landmachers in Irak actief. Ook de Bravo batterij van 14 afdeling Veldartillerie bevindt zich momenteel in de woestijn. Taak van de 37 man sterke eenheid bestaat er voornamelijk uit *force protection* te leveren voor het 1 (NL) Helodet SFIR-5 in Tallil. Onder meer leggen de kl'ers zich toe op het beveiligen van de tien helikopters en de konvoien met personeel en goederen.

Recentelijk ondersteunden de artilleristen een schietserie van de AH-64D Apache gevechtshelikopters, die er zijn om de Nederlandse *Battle Group* (momenteel gevormd door militairen van voornamelijk 11 Infanteriebataljon Luchtmobiel Garde Grenadiers en Jagers) te beschermen. Als gevolg van de hoge uitzendingdruk binnen 301 Squadron (Gilze-Rijen) was er vorig jaar nauwelijks gelegenheid om buiten de uitzendgebieden een schiettraining te houden. Om deze specifieke vaardigheid toch op peil te houden, zag de luchtmacht geen andere oplossing dan hiervoor de woestijn in Irak te gebruiken. Deze immense zandvlakte bood de unieke mogelijkheid om buiten de reguliere ook op gelegenheidsdoelen te vuren. Enkele betonnen gebouwtjes, behorende bij een niet meer in gebruik zijnde mijn, werden bestookt met *Hell Fire* grondtoelaketten, 2,75 inch ongeleide raketten. Ook werd gevraagd met het 30 mm boordkanon. Doel van de beschieting bestond niet alleen uit het boeken van de nodige treffers, maar tevens de uitwerking van het wapensenaal op bebouwing te onderzoeken.

FOTO'S:
RICHARD
FRIGGE-KMAR

ONGENODE BEZOEKERS

Om de schietoefeningen te houden, bleek de hulp van de grondeenheden onontbeerlijk. Omdat de *ranges* in Irak niet begrensd worden door hekken of andersoortige afzettingen, kan eenieder gemakkelijk het schietterrein betreden. Vanuit de lucht kunnen ongewenste bezoekers goed in de gaten worden gehouden, maar om ze te beletten verder te gaan en desgewenst uit te leggen wat er gaande is, blijken de landmachers broodnodig. Aan de Bravo batterij dus de nobele taak om het doelengebied vrij te houden. Daarvoor hadden de artilleristen continue een tolk tot hun beschikking.

Ondanks dat de kl'ers weinig ervaring hebben met werken in de woestijn, weten zij zich aardig te redden. Inmiddels kijken zij er niet meer van op dat verharde en beproefde wegen plotseling dood-

lopen. Voor wie kaartlezen normaliter al moeilijk is, verliest in de woestijn al z'n oriëntatiegevoel. Een lijn op de kaart zonder zijwegen die een *track* weergeeft, is in werkelijkheid een spoor van af en toe dertig meter breed met links en rechts vertakkingen. Die komen soms weer bij elkaar. De ervaring leert dat het volgen van de route met de meeste sporen de beste optie is. Uiteraard maken de mannen ook dankbaar gebruik van het GPS (*Global Positioning System*).

Uiteindelijk kwamen de militairen op tijd bij de tot schietgebied bestemde lap grond aan. "Eerst controleerden we of er mensen aanwezig waren en toen hebben we op veilige afstand enkele obser-

vatieposten (OP) uitgebracht", vertelt eerste luitenant Van Laar. Volgens de pelotonscommandant konden daarmee de belangrijkste toegangswegen worden afgegrensd. "Daarentegen waren we niet bij machte om bijvoorbeeld schaapherders die dwars door de woestijn trekken, tegen te houden." Vliegend boven het gebied hadden de helibemanningen meer kans om dergelijke ongewenste vreemdelingen waar te nemen. Om contact op te nemen met de troepen op de grond, gebruikt men radio's van het type FM 9000.

Onderweg naar OP noord kwamen de militairen nog enkele auto's tegen die in de richting van het doelengebied reden. Gelukkig was bij deze post toevallig de tolk ingedeeld. Die legde de chauffeurs uit wat er ging gebeuren. De Irakezen reageerden heel laconiek, alsof het dagelijks voorkomt dat er gestopt moet worden voor een schietoefening.

De OP's zuid en west hadden het heel rustig. Zij hoefden slechts een enkele schaapherder terug te sturen, die vaak uit het niets met zijn kudde door het onveilige gebied kwam aanwandelen. OP noord hield eveneens de nodige Irakezen tegen. "Dat vonden die mensen helemaal niet erg", vertelt Van Laar. "Ze wilden maar wat graag met onze mannen op de foto." ●

Boven: Onderweg naar OP noord kwamen de militairen nog enkele auto's tegen die in de richting van het doelengebied reden.

Rechts: De Irakezen reageerden heel laconiek, alsof het dagelijks voorkomt dat er gestopt moet worden voor een schietoefening.

